

Sygn. akt III AUa 1070/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Krystyna Smaga (spr.)
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz
Protokolant: sekr. sądowy Maciej Mazuryk	

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2013 r. w Lublinie

sprawy M. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 10 października 2012 r. sygn. akt VI U 489/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 lutego 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił M. B. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zakład stwierdził, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. posiada 28 lat 4 miesiące 29 dni ogólnego stażu, ale nie udowodnił piętnastu lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Wnioskodawcy nie zaliczono do takiej pracy okresów: od 20 września 1983 r. do 31 marca 1993 r. w Przedsiębiorstwie Produkcyjno - (...) w K., gdyż w świadectwie pracy w warunkach szczególnych nie powołano prawidłowo charakteru wykonywanej pracy według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a stanowisko pracy nie odpowiada przepisom resortowym, od 1 kwietnia 1995 r. do 31 lipca 1997 r. w Zakładzie (...) w R., ponieważ nie przedłożył świadectw pracy w warunkach szczególnych, a w zwykłym świadectwie nie określono charakteru wykonywanej pracy w warunkach szczególnych według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983 r oraz nie powołano przepisów resortowych, od 19 listopada 1974 r do 31 lipca 1978 r, ponieważ nie przedłożył z tego okresu zatrudnienia świadectw pracy w warunkach szczególnych.

Wnioskodawca w odwołaniu od decyzji podniósł, że organ rentowy nie zaliczył mu do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Składnicy Tytoniu (...) w R. od 8 września 1969 r do 4 września 1974 r oraz w Przedsiębiorstwie (...) Oddział w R. od 19 listopada 1974 r do 31 lipca 1978 r jako wydawcy magazynowego na stacji paliw, gdzie tankował paliwo, wydawał oleje i smary. W dniu 21 lutego 1976 r zrobił prawo jazdy kategorii C i zaczął jeździć jako kierowca cysterny S. (...), rozwoził paliwo. W warunkach szczególnych pracował również w Przedsiębiorstwie Produkcyjno - (...) w K. od 29 września 1983 r do 31 marca 1993 r. Dwa ostatnie zakłady pracy nie istnieją i nie ma możliwości uzyskania świadectw pracy w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie. Podniósł, że po przeprowadzeniu wyjaśnienia wnioskodawca posiada 3 lata 2 miesiące 10 dni pracy w warunkach szczególnych (okres od 8 września 1969 r do 4 września 1974 r, z wyłączeniem służby wojskowej).

Sąd Okręgowy W Radomiu wyrokiem z dnia 10 października 2012 r zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał M. B. prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 16 stycznia 2012 r. Sąd pierwszej instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na podstawie następujących ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej.

M. B. był zatrudniony w Składnicy Tytoniu (...) w R. od 8 września 1969 r do 4 września 1974 r na stanowisku robotnika magazynowego. Od 28 października 1971 r do 17 lipca 1973 r odbył zasadniczą służbę wojskową. Po odbyciu służby wojskowej, 15 sierpnia 1973 r powrócił do pracy w Składnicy Tytoniu (...) w R. na stanowisko robotnika magazynowego (angáže, umowy o pracę, zeznania wnioskodawcy).

Od 19 listopada 1974 r do 31 lipca 1978 r był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w K. Oddziale w R.. Początkowo pracował na stanowisku wydawcy paliw w bazie magazynowej przy ulicy (...) w R. i zajmował się wydawaniem paliwa: benzyny, oleju napędowego oraz smarów, olejów, rozpuszczalników, nafty, farb od godziny 6.00 do godziny 17.00 - 18.00. Benzynę i olej napędowy do zbiorników samochodów ciężarowych tankował z dwóch dystrybutorów. Na stacji paliw tankowali kierowcy z Przedsiębiorstwa (...) w K. Oddział w R. i Kombinatoru Budowlanego w R.. Oleje, naftę do samochodów wnioskodawca nalewał pompą ze zbiorników do kanistrów lub baniak. Smary, rozpuszczalniki wydawał kierowcom z magazynu w butelkach lub puszkach. Dziennie wydawanie oleju, smarów, rozpuszczalnika, nafty zajmowało mu od jednej do czterech godzin. Dodatkowo dziennie wydawał około dwóch pojemników farb do malowania, co zajmowało kilka minut. Gdy wydawał oleje i inne materiały ropopochodne z magazynu, dystrybutor obsługiwał kierownik magazynu (...), który również zajmował się całą dokumentacją magazynową (umowa o pracę, zeznania M. L., J. S., zeznania wnioskodawcy).

W dniu 21 lutego 1976 r wnioskodawca uzyskał prawo jazdy kategorii C, uprawniające do kierowania samochodami ciężarowymi. Od 1 lipca 1976 r zostało mu powierzone stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego. Jeździł samochodem cysterną S. (...) i przewoził paliwa z głównej bazy paliw Przedsiębiorstwie (...) w B. pod K. na budowy w W., G., B., R., W., które przelewał do zbiorników samochodów ciężarowych i maszyn. Czynności kierowcy cysterny wykonywał od godziny 6.00 do godziny 16.00 - 18.00 (prawo jazdy, zeznania M. L., J. S., zeznania wnioskodawcy).

Od 20 września 1983 r do 31 marca 1993 r wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcyjno - (...) w K. Zakładzie (...) w R. z siedzibą w M. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. Czynności kierowcy wykonywał na samochodzie marki Z., S. (...), T. i zajmował się przewozem masy bitumicznej, kruszywa od godziny 7.00 do 17.00 - 18.00. Samochodem J. wywrotka przewoził materiały sypkie do produkcji masy bitumicznej na otaczarkę w W., a potem w R.. W zimie jeździł samochodem piaskarką z pługiem i odśnieżał drogi publiczne w rejonie R., S. (świadectwo pracy, wykaz, zeznania S. N., M. P.).

W dniu 16 stycznia 2012 r wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę, której przyznania ZUS odmówił zaskarżoną decyzją.

Sąd Okręgowy zacytował art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Zgodnie z ust. 2 artykułu, emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. Skutkiem odesłania przez art. 184 ust. 1 pkt 1 do przepisów dotychczasowych jest stosowanie wprost przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w zakresie wymaganego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Do wnioskodawcy ma więc zastosowanie § 4 ust. 1 rozporządzenia, w myśl którego pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, 3) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Sąd podniósł, że bezspornym jest, że wnioskodawca osiągnął wiek emerytalny 60 lat, udowodnił 25 lat zatrudnienia, nie przystąpił do OFE i nie pozostaje w stosunku pracy. Spornym jest, czy wykonywał on prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A w wymiarze co najmniej 15 lat w spornych okresach.

Sąd podniósł, że wnioskodawca do odwołania dołączył świadectwo pracy w warunkach szczególnych w Składnicy Tytoniu (...) w R. od 8 września 1969 r do 4 września 1974 r, z którego wynika, że pracował na stanowisku robotnika magazynowego. ZUS uznał ten okres pracy w warunkach szczególnych z wyłączeniem okresu służby wojskowej od 28 października 1971 r do 15 sierpnia 1973 r. W toku postępowania wnioskodawca oświadczył, że nie wnosi o zaliczenie do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Zakładzie (...) w R.. Wniósł o zaliczenie do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – (...) w K. Zakład (...) w R. i Przedsiębiorstwie (...) w K. Oddział w R..

Sąd wskazał, że co do zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w K. Oddział w R. od 19 listopada 1974 r do 31 lipca 1978 r, to z akt osobowych wnioskodawcy i umowy o pracę wynika, że został zatrudniony na stanowisku wydawcy magazynu. W aktach osobowych znajdują się dwa angaże, jeden z 7 lipca 1976 r dotyczący podwyżki stawki godzinowej na stanowisku montera maszyn budowlanych z dniem 1 lipca 1976 r i drugi z 1 czerwca 1978 r, dotyczący podwyżki stawki godzinowej na stanowisku kierowcy cysterny z dniem 1 czerwca 1978 r.

Dokumenty z akt osobowych korelują z zeznaniami wnioskodawcy odnośnie zatrudnienia na stanowisku wydawcy magazynowego. Wnioskodawca zeznał, że pracował w bazie magazynowej przy ulicy (...) i zajmował się wydawaniem paliwa: benzyny, oleju napędowego oraz smarów, olejów, rozpuszczalników, nafty, farby do malowania samochodów. Benzynę i olej napędowy do zbiorników samochodów ciężarowych tankował z dwóch dystrybutorów. Prawie bez przerw zajmował się tankowaniem paliwa do samochodów ciężarowych, gdyż oprócz kierowców z jego zakładu pracy, paliwo tankowali również kierowcy Kombinatów Budowlanych w R.. Dziennie wydawanie oleju, smarów, rozpuszczalnika, nafty zajmowało mu od jednej do czterech godzin, a wydawanie farb kilka minut - dwa pojemniki. Gdy wydawał oleje i inne materiały ropopochodne z magazynu, dystrybutory obsługiwał kierownik magazynu (...), który również zajmował się całą dokumentacją magazynową. Wnioskodawca zaprzeczył, aby wykonywał czynności montera maszyn budowlanych, ponieważ nie ma wykształcenia i kwalifikacji do wykonywania pracy na stanowisku montera lub mechanika maszyn budowlanych. Według niego od razu po uzyskaniu prawa jazdy kategorii C, zaczął wykonywać czynności kierowcy cysterny paliw.

Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy, ponieważ znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków. M. L. pracował w Przedsiębiorstwie (...) w K. Oddział w R. od 1974 r do 1994 r jako kierowca i potwierdził, iż wnioskodawca pracował wyłącznie jako wydawca paliw, a następnie kierowca samochodu cysterny. Samochód, którym jeździł był tankowany przez wnioskodawcę na stacji paliw i na budowach. Oleje, naftę do samochodów wnioskodawca nalewał pompą ze zbiorników do kanistrów lub baniek, smary, rozpuszczalniki wydawał kierowcom z magazynu w butelkach lub puszkach. Świadek był pewny umiejscowienia dwóch dystrybutorów na bazie magazynowej przy ulicy (...). Świadcowi nie było wiadomo, aby wnioskodawca pracował na stanowisku montera maszyn budowlanych. J. S. pracował jako kierowca pogotowia technicznego, a następnie elektryk samochodowy. Przedstawił podobnie rodzaj wykonywanych czynności przez wnioskodawcę, co świadek M. L.. Jedyną rozbieżność dotyczyła tego, że jego zdaniem na bazie magazynowej nie było dystrybutorów, ponieważ jak był kierowcą, to tankował samochód z cysterny. Jednak dalej stwierdził, że nie jest mu wiadomym, kiedy dystrybutory zostały wzniesione. Świadek nie kojarzył, aby wnioskodawca pracował jako monter maszyn budowlanych. Wiedział, że jak przestał wydawać paliwo, to jeździł samochodem cysterną, gdyż czasami naprawiał ten samochód. Świadek dodał, że gdy pracował jako elektryk samochodowy, to w angażu miał wpisane stanowisko montera maszyn budowlanych, choć takich czynności nie wykonywał.

W ocenie Sąd Okręgowego, wnioskodawca wykonywał czynności magazyniera paliw od początku zatrudnienia, a od 1 lipca 1976 r czynności kierowcy cysterny. Co do dystrybutorów na terenie bazy magazynowej, szczerze i przekonująco są zeznania M. L. i wnioskodawcy. J. S. nie potrafił podać, kiedy dystrybutory zostały wzniesione. Oddział w R. Przedsiębiorstwa (...) w K. miał na stanie ponad 100 samochodów i maszyn budowlanych samojezdnych i nie jest możliwym, aby ich zaopatrywanie odbywało się z cysterny. Tym bardziej, że na stacji paliw były zaopatrywane w paliwo (...) Kombinatu Budowlanego w R.. Kolejną kwestią było, to czy wnioskodawca zajmował stanowisko montera maszyn budowlanych. Jak wskazuje nazwa, praca na tym stanowisku polega na montowaniu - składaniu części składowych przy wykonywanych naprawach. Wnioskodawca nie posiadał żadnych kwalifikacji zawodowych do wykonywania pracy montera maszyn budowlanych. Ponadto prace związane z naprawą maszyn budowlanych wykonywali mechanicy warsztatowi lub z pogotowia technicznego. Na niezgodność treści angażu z faktycznie wykonywanymi przez wnioskodawcę czynnościami wskazują zasady logiki i doświadczenia życiowego. Wnioskodawca uzyskał prawo jazdy kategorii C, aby zmienić stanowisko na kierowcę, a nie na montera. Wykonywanie czynności wydawcy paliw predysponowało wnioskodawcę do powierzenia pracy na stanowisku kierowcy cysterny z uwagi na posiadane doświadczenie w zakresie magazynowania i obrotu paliwami. Podobnie wadliwie stanowisko pracy miał określone świadek J. S., który mimo wykonywania czynności elektryka samochodowego w angażu miał wpisane stanowisko montera maszyn budowlanych. Z porównania taryfikatora wysokości stawek wynagrodzenia godzinowego montera maszyn budowlanych i kierowcy samochodu wynika, że monter miał wyższą stawkę i to mogło być przyczyną fikcyjnego powierzenia tego stanowiska pracy w angażach. Z doświadczenia życiowego wiadomo, że takie praktyki miały miejsce w zakładach państwowych w latach siedemdziesiątych. Pierwsza zmiana angażu wnioskodawcy po uzyskaniu prawa jazdy kategorii C miała miejsce 1 lipca 1976 r i należy przyjąć, że do tej daty wykonywał czynności wydawcy paliw, a następnie kierowcy cysterny.

W świetle zeznań wnioskodawcy i świadków oraz analizy dokumentów z akt osobowych Sąd uznał, że wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w K. Oddział w R. będąc zatrudniony na stanowisku wydawcy paliw oraz kierowcy cysterny od 19 listopada 1974 r do 31 lipca 1978 r (3 lata 8 miesięcy 11 dni) stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał „przetwórstwo, magazynowanie, przepompowywanie, przeładunek, transport oraz dystrybucja ropy naftowej i jej produktów”, która to praca zamieszczona jest w wykazie A dział IV. poz. 19 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r, oraz „prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony”, która to praca zamieszczona jest w wykazie A dział VIII. poz. 2 rozporządzenia. Potwierdzeniem tego rodzaju pracy w warunkach szczególnych jest dział V. poz. 9 pkt 6 oraz dział VIII. poz. 2 pkt 2 załącznika nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 1 sierpnia 1983 r w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, w których są wykonywane prace w szczególnych warunkach. Pracą w warunkach szczególnych jest magazynowanie, przepompowywanie, przeładunek oraz dystrybucja ropy naftowej oraz jej produktów na stanowisku

wydawcy paliw płynnych, a także prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego.

Sąd dalej wywodził, że kolejny okres sporny to zatrudnienie wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie Produkcyjno - (...) w K. Zakład (...) w R. z siedzibą w M. od 20 września 1983 r do 31 marca 1993 r. Sąd Okręgowy nie dysponował aktami osobowymi wnioskodawcy. Z informacji uzyskanych z archiwum, w którym są składowane akta tego zakładu pracy wnioskodawcy wynika jedynie, że pracował na stanowisku kierowcy. W aktach rentowych znajduje się świadectwo pracy wnioskodawcy, z którego wynika, że przez cały okres zatrudnienia w tym zakładzie pracy pracował na stanowisku kierowcy samochodu transportowego. Wnioskodawca zeznał, że czynności operatora wykonywał na samochodach marki Z., S., J., T. po 10 - 12 godzin dziennie. Były to samochody wywrotki oraz samochody skrzyniowe z przyczepą. Wywrotkami przewoził kruszywo na otaczarki, piach do budowy dróg, a samochodami skrzyniowymi masę asfaltową. W okresach zimowych pracował na piaskarkach z pługami i odśnieżał drogi w rejonie R. i S..

Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy, które potwierdzili świadkowie M. P. i S. N., pracujący w tym samym czasie w Przedsiębiorstwie Produkcyjno - (...) w K. Zakładzie (...) w R. z siedzibą w M.. Mając na uwadze zgodne zeznania wnioskodawcy i świadków Sąd uznał, że M. B. w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Produkcyjno- (...) w K. na stanowisku kierowcy od 20 września 1983 r do 31 marca 1993 r (9 lat 6 miesięcy 10 dni) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, wymienioną w wykazie A dziale VIII. poz. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Potwierdzeniem tego rodzaju pracy w warunkach szczególnych jest dział VIII. poz. 2 pkt 5 załącznika nr 1 do zarządzenia nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983 r w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywane uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (Dz. Urz. MK nr 10, poz. 170). Pracą w warunkach szczególnych jest praca na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Sąd przypomniał, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, okres zasadniczej służby wojskowej odbytej w czasie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, jeżeli pracownik w ustawowym terminie zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia (tak Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 25 lutego 2010 r, II UK 219/09, Lex nr 590248). Do okresu pracy w warunkach szczególnych Sąd na podstawie art. 108 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej (Dz. U. z 2004 r Nr 241, poz. 2416, ze zm.) oraz § 5 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 44, poz. 318) zaliczył wnioskodawcy okres zasadniczej służby wojskowej od 28 października 1971 r do 17 lipca 1973 r (1 rok 8 miesięcy 19 dni). Wnioskodawca przed odbyciem zasadniczej służby wojskowej i po powrocie z niej pracował w Składnicy Tytoniu (...) w R. w warunkach szczególnych na stanowisku robotnika magazynowego, a przerwa po odbyciu służby wojskowej, a ponownym podjęciem pracy nie przekraczała 30 dni.

Zdaniem Sądu wnioskodawca udowodnił wraz z zaliczonym przez ZUS okresem (3 lata 2 miesiące 10 dni) łącznie 18 lat 2 miesiące 20 dni pracy w warunkach szczególnych. W myśl art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach przesłanki nabycia prawa do emerytury wnioskodawca spełnił z dniem 16 stycznia 2012 r.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w wyroku.

Apelacje od tego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.: art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach Z FUS (tekst jedn. Dz. U z 2009 r Nr 153, poz. 1227 ze zm.), poprzez przyznanie prawa do emerytury osobie, która nie udowodniła piętnastu lat pracy w warunkach szczególnych i sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że nie zgłasza zastrzeżeń co do uznanego przez Sąd okresu pracy w warunkach szczególnych w (...) w K. Zakład (...) w R. od 20 września 1983 r do 31 marca 1993 r. Natomiast niedopuszczalne jest w ocenie skarżącego uwzględnienie do okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych okresu od 19 listopada 1974 r do 31 czerwca 1976 r na stanowisku wydawcy magazynu zakwalifikowanego przez Sąd jako „przetwórstwo, magazynowanie, przepompowywanie, przeładunek, transport oraz dystrybucja ropy naftowej i jej produktów”. Prace te są wskazane w dziale IV. poz. 19 wykazu A, dotyczącym chemii. Wnioskodawca nie był zatrudniony w takiej branży. Był zatrudniony w branży budowlanej, której to odpowiada wykaz A, dział V. rozporządzenia. Apelujący nie zgodził się też z zaliczeniem do pracy w szczególnych warunkach okresu od 1 lipca 1976 r do 31 lipca 1978 r na stanowisku kierowcy cysterny jako pracy kierowcy samochodu ciężarowego o całkowitym ciężarze dopuszczalnym powyżej 3,5 tony w sytuacji gdy z angażu wynika, że na stanowisku kierowcy był zatrudniony od 1 czerwca 1978 r. Apelujący zakwestionował również okres od 28 października 1971 r do 17 lipca 1973 r, to jest okres służby wojskowej, ponieważ wnioskodawca nie świadczył wówczas pracy w szczególnych warunkach.

Apelujący powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 r, II UK 21/10 Lex nr 619638, gdzie wyrażony został pogląd, że specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w wykazie A rozporządzenia. Skarżący powołał się też na analogiczne stanowisko Sądu Apelacyjnego w Lublinie w sprawach o sygn. III AUa 135/12 i III AUa 840/12. Tak więc dla oceny rodzaju wykonywanej pracy decydujące znaczenie ma możliwość zakwalifikowania jej do prac wymienionych w załączniku dla konkretnego resortu. Dalej apelujący zacytował stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 marca 2012 r w sprawie II UK 166/11 (Lex 1171002), gdzie Sąd stwierdził, że przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w szczególnych warunkach. Usystematyzowanie prac o znacznej szkodliwości i uciążliwości do oddzielnych działów oraz poszczególnych stanowisk w ramach gałęzi gospodarki nie jest przypadkowe, gdyż należy przyjąć, że konkretne stanowisko narażone jest na ekspozycję na czynniki szkodliwe w stopniu mniejszym lub większym w zależności od tego, w którym dziale przemysłu jest umiejscowione. Konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu gospodarki.

Apelujący zwrócił uwagę, że wnioskodawca nalewał do samochodów oleje, naftę pompą ze zbiorników do kanistrów lub baniek, ale wydawał także z magazynu smary, rozpuszczalniki, farby, które były w butelkach lub puszkach. Dziennie wydawanie oleju, smarów, rozpuszczalników i nafty zajmowało mu od jednej do czterech godzin. Wykonywanie powyższych prac wyłącza stałość i pełny wymiar wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Ponadto artykuły te wydawane były w oryginalnych opakowaniach, szczelnie zapakowane (puszki, butelki) i nie mogły i nie oddziaływały szkodliwie na jego organizm. Stanowisko takie zajął Sąd Apelacyjny w Lublinie w sprawie III AUa 157/12 powołując się na stanowisko Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 12 lipca 2011 r, II UK 2/11 (Lex nr 989128).

Zdaniem skarżącego, zeznania świadków są sprzeczne częściowo z wyjaśnieniami wnioskodawcy, a jego wyjaśnienia sprzeczne są z dokumentacją pracowniczą. Wnioskodawca podał, iż pracę jako wydawca magazynowy wykonywał przez 2 lata i 3 miesiące (19 listopada 1974 r do 19 lutego 1977 r), natomiast świadek J. S. zeznał, że przez pierwsze 3 lata swojego zatrudnienia w tym przedsiębiorstwie (1973-1976) pracował jako kierowca pogotowia technicznego i nie wie, czy w tym okresie wnioskodawca pracował w magazynie paliwowym. Ponadto zeznał, że w czasie jego pracy jako kierowcy nie było dystrybutorów, a paliwo było tankowane bezpośrednio z cystern do pojazdów. Zeznał także, że z pracy w magazynie kojarzy R. K. - kierownika magazynu. Wnioskodawcy zapamiętał jedynie, gdy ten pracował jako kierowca cysterny, bo pracując od roku 1976 jako elektryk usuwał usterki w jego samochodzie. Powyższe pozostaje w sprzeczności z dokumentacją pracowniczą wnioskodawcy, w której to znajduje się angaż, z którego wynika, iż od 1 czerwca 1978 r był on zatrudniony na stanowisku kierowcy cysterny. Świadek zaprzeczył by wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku montera od 1 lipca 1976 r (w aktach osobowych znajduje się angaż z 7 lipca 1976 r, z którego wynika od 1 lipca 1976 r stanowisko montera maszyn budowlanych). Świadek M. L. zeznał, że były dwa dystrybutory

(jeden do benzyny, drugi do oleju), zaprzeczył by wnioskodawca był monterem maszyn budowlanych. Świadek potwierdził, że wnioskodawca wydawał z magazynu także olej, naftę, denaturat, farby do malowania, rozpuszczalniki.

Apelujący zwrócił uwagę, że Sąd uznał, iż wnioskodawca do 1 lipca 1976 r wykonywał czynności wydawcy paliw, a następnie kierowcy. Pozostaje to w sprzeczności z aktami osobowymi, bowiem z angaży wynika, iż od 1 lipca 1976 r wnioskodawca pracował na stanowisku montera maszyn budowlanych (angaż z 7 lipca 1976 r), a dopiero od 1 czerwca 1978 r na stanowisku kierowcy cysterny. Ponadto Sąd uznał, że wnioskodawca wykonywał pracę na stanowisku kierowcy wcześniej niż to sam określił (od około lutego 1977 r), co wykracza poza roszczenie wnioskodawcy o uznanie okresu pracy na stanowisku kierowcy cysterny.

Ponadto apelujący podniósł, że w okresie odbywania służby wojskowej od 28 października 1971 r do 17 lipca 1973 r wnioskodawca nie miał statusu pracownika. W okresie odbywania zasadniczej służby wojskowej był on zwolniony z obowiązków pracownika, a jego stosunek pracy był zawieszony z uwagi na to, iż w okresie odbywania służby wojskowej nie są wykonywane zobowiązania stron stosunku pracy. Zasadnicza służba wojskowa nie jest okresem zatrudnienia i nawet ustawa z 21 listopada 1967 r o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej (tekst jedn. Dz. U. z 2004 r Nr 241, poz. 2416 ze zm.) tego okresu nie zrównuje z zatrudnieniem. Nakazuje jedynie doliczyć go do stażu, do uprawnień pracowniczych. Należy odróżnić uprawnienia pracownicze od uprawnień wymienionych w ustawie emerytalnej. Skarżący powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 7 grudnia 2010 r, sygn. akt I UK 203/10. ZUS zwrócił uwagę, iż wyżej wymienione rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 r w § 10 reguluje zasady nabywania prawa do emerytury, ale tylko dla żołnierzy zawodowych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie jest zasadna, a wyrok Sądu Okręgowego odpowiada prawu.

Skarżący domaga się przyznania emerytury, której warunki wymienione zostały w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r Nr 153, poz. 1227 ze zm.), który w zakresie wcześniejszego wieku emerytalnego odwołuje się do art. 32, 33, 39 i 40, zaś w zakresie pracy w szczególnych warunkach do przepisów dotychczasowych.

Dla uzyskania prawa do emerytury ubezpieczony urodzony po dniu 31 grudnia 1948 r winien udowodnić do dnia wejścia w życie ustawy: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (ust. 1). Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2). Wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4). Oznacza to, że na datę 1 stycznia 1999 r wnioskodawca powinien legitymować się co najmniej piętnastoletnim okresem wykonywania pracy w szczególnych warunkach, stosownie do § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43).

Przy czym nie jest sporne, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych będąc zatrudniony w Składnicy Tytoniu (...) w R. od 8 września 1969 r do 4 września 1974 r na stanowisku robotnika magazynowego, z wyłączeniem okresu służby wojskowej od 29 października 1971 r do 14 sierpnia 1973 r, to jest przez 3 lata 2 miesiące 10 dni. Nadto niesporny jest okres pracy w warunkach szczególnych wykonywanej przez wnioskodawcę od 20 września 1983 r do 31 marca 1993 r, co przyznał Zakład Ubezpieczeń Społecznych w apelacji, i jest to okres wynoszący 9 lat 6 miesięcy 12 dni.

Ponadto do okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych należy wnioskodawcy doliczyć okres służby wojskowej od 29 października 1971 r do 14 sierpnia 1973 r, wynoszący 1 rok 9 miesięcy 17 dni (akta osobowe, koperta k. 12).

Zgodnie z art. 108 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220) obowiązującej w okresie odbywania przez wnioskodawcę służby wojskowej, czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął - w określonym ustawowo terminie - zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Przepisy wykonawcze do tej ustawy zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 44, poz. 318) określały w § 2 ust. 1 obowiązek zakładu pracy, który zatrudniał żołnierza w dniu powołania do służby wojskowej, do niezwłocznie zatrudnienia go na stanowisku poprzednio zajmowanym lub równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszerogowania osobistego, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z tej służby żołnierz zgłosi powrót do zakładu pracy. W myśl § 5 ust 1 rozporządzenia żołnierzowi, który podjął zatrudnienie na tych zasadach, wlicza się czas odbywania służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął zatrudnienie, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem w tym zakładzie oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Przepisy te nie budzą żadnych wątpliwości co do ich właściwej interpretacji i orzeczenie Sądu Okręgowego co do potraktowania okresu zasadniczej służby wojskowej jako równorzędnego z okresem zatrudnienia w zakresie szczególnych uprawnień, jest prawidłowe.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 7 października 2010 r, w sprawie I UK 203/10, gdzie Sąd Najwyższy, powołując się na wyrok z dnia 9 marca 2010 r, w sprawie I UK 333/09 i z dnia 6 kwietnia 2006 r, w sprawie III UK 5/06, ponownie podkreślił, że przepisy (powołane powyżej) stanowią, że żołnierzowi zatrudnionemu przed powołaniem do czynnej służby wojskowej w warunkach szczególnych (I kategorii zatrudnienia), który po zakończeniu tej służby podjął zatrudnienie w tych samych warunkach czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem przed powołaniem do służby wojskowej oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie.

Do stażu w warunkach szczególnych może także być doliczony okres pracy wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie (...) w K. Oddział w R. na stanowisku kierowcy cysterny, od 1 czerwca 1978 r do 31 lipca 1978 r (do końca zatrudnienia). Od 1 czerwca 1978 r wnioskodawca otrzymał angaż na takie stanowisko i wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o całkowitym dopuszczalnym ciężarze powyżej 3,5 tony. Jest to okres dwóch miesięcy. Tego okresu organ rentowy nie kwestionował.

Łącznie powyższy staż pracy wnioskodawcy wykonywanej w warunkach szczególnych wynosi 14 lat 8 miesięcy 9 dni.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, do powyższego okresu należy doliczyć okres zatrudnienia wnioskodawcy w Zakładzie (...) - Z. S. i spółka w R.. Jak wskazuje świadectwo pracy z 31 lipca 1997 r (k. 9 akt emerytalnych), wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie od 1 kwietnia 1995 r do 31 lipca 1997 r w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku „pracownika fizycznego - kierowcy samochodu ciężarowego o d. c. c. powyżej 3,5 tony”. W świadectwie pracy podano, że wnioskodawca w okresie zatrudnienia wykonywał pracę w szczególnych warunkach w charakterze „kierowcy samochodu ciężarowego o d. c. c. powyżej 3,5 tony”.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie ma wątpliwości, że w czasie powyższego zatrudnienia wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych wymienioną w wykazie A dziale VIII. W transporcie i łączności, pod poz. 2, to jest pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Rodzaj pracy wykonywanej przez wnioskodawcę jest oczywisty, chociaż wpisany został w świadectwie pracy przy użyciu skrótów. Nie ma też znaczenia, że w świadectwie pracy nie powołano odpowiedniej pozycji w wykazie A, bowiem nazwa

wykonywanej pracy pozwala na odniesienie się do odpowiedniej pozycji w wykazie. Świadcstwo pracy stanowi wystarczający dowód na to, że wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Ze świadectwa pracy wynika, że wnioskodawca w czasie powyższego zatrudnienia korzystał z urlopu bezpłatnego od 17 lipca 1995 r do 30 lipca 1995 r oraz pobierał zasiłek chorobowy od 17 listopada 1995 r do 31 stycznia 1996 r.

Zatem po odjęciu okresu urlopu bezpłatnego, okres zatrudnienia wnioskodawcy wynosi 2 lata 3 miesiące 16 dni (od 1 kwietnia 1995 r do 16 lipca 1995 r i od 31 lipca 1995 r do 31 lipca 1997 r). Nawet po odliczeniu okresu pobierania zasiłku chorobowego okres zatrudnienia wynosi 2 lata 1 miesiąc 3 dni (od 1 kwietnia 1995 r do 16 lipca 1995 r, od 31 lipca 1995 r do 16 listopada 1995 r i od 1 lutego 1996 r do 31 lipca 1997 r).

Po doliczeniu do wskazanego wyżej okresu pracy w szczególnych warunkach wnioskodawcy, wynoszącego 14 lat 8 miesięcy 12 dni, okresu zatrudnienia w Zakładzie (...) wnioskodawca posiada ponad 15 lat pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Ponadto zgodzić się należy z Sądem Okręgowym, że wnioskodawca będąc zatrudnionym w Przedsiębiorstwie (...) w R., od 19 listopada 1974 r co najmniej do 30 czerwca 1976 r wykonywał pracę wydawcy magazynu, wykonując prace wymienione w wykazie A w dziale IV. W chemii, polegające na przetwórstwie, magazynowaniu, przepompowywaniu, przeładunku, transporcie oraz dystrybucji ropy naftowej i jej produktów.

Wnioskodawca został przyjęty na stanowisko wydawcy magazynu, co wynika z angażu z 19 listopada 1974 r, znajdującego się w aktach osobowych. Następny angaż wskazuje na stanowisko montera maszyn budowlanych. Zakres czynności wnioskodawcy na stanowisku wydawcy magazynu został ustalony przez Sąd pierwszej instancji na podstawie zeznań świadka M. L., wnioskodawcy i częściowo zeznań świadka J. S. (k. 35 – 36).

Świadek M. L. podał, że wnioskodawca, gdy przyjął się do pracy, pracował jako wydawca paliw w magazynie przy ulicy (...) w R.. Wydawał paliwa, oleje napędowe, naftę do paliwa, denaturat, farby, rozpuszczalniki. Głównie wydawał paliwa. Świadek zatrudniony był od 1974 r i pamiętał, że przy ul. (...) były dystrybutory benzyny i oleju napędowego. Świadek zatrudniony był jako kierowca i jego zeznania są przekonujące. Są też bardzo szczegółowe, co świadczy o jego dobrej pamięci. Natomiast świadek J. S. twierdził, że przy ulicy (...) były magazyny, gdzie były składowane oleje, farby, smary, rozpuszczalniki. Nie widział, żeby były tam dystrybutory. Ale świadek ten pamiętał, że wnioskodawca jeździł cysterną, nie pamiętał, żeby wnioskodawca pracował w magazynie. Z zeznań tego świadka wynika, że w ogóle słabo pamięta on okres, kiedy wnioskodawca pracował w magazynie paliw. Słusznie w tej sytuacji Sąd oparł się na zeznaniach świadka M. L. i wnioskodawcy, którzy podali, że podstawową czynnością wydawcy magazynu paliw było wydawanie benzyny, olejów napędowych, a więc produktów pochodnych ropy naftowej. Poza tym wnioskodawca zeznał, że pracował ponad 8 godzin dziennie, i dlatego można przyjąć, że w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wymienione w wykazie A dziale IV. Wnioskodawca w tym okresie nie pracował w branży chemicznej. Jednak wykonywał takie same czynności, jak wykonywałby pracownik w magazynie paliw w przedsiębiorstwie należącym do resortu obejmującego przemysł chemiczny. Wykonując prace w magazynie paliw wnioskodawca miał takie same czynniki uciążliwe i zagrożenia, jakie miałby pracując w zakładzie podlegającym branży chemicznej. Dlatego nieuznanie tego okresu za pracę w warunkach szczególnych tylko dlatego, że wnioskodawca nie pracował w resorcie chemicznym prowadziłoby do nierównego traktowania pracowników wykonujących taką samą pracę w takich samych warunkach.

Bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów Sąd pierwszej instancji ocenił, że wnioskodawca nie pracował nigdy na stanowisku montera maszyn. Wnioskodawca i świadkowie opisali stanowiska, na których pracował. Co prawda nie pamiętali w jakich okresach pracował na poszczególnych stanowiskach, lecz zgodnie stwierdzili, że wnioskodawca nigdy nie był monterem maszyn. Potwierdzili też, że mógł pracować na innym stanowisku, niż miał podane w angażu. Świadek J. S. zeznał, że sam miał w angażu wpisane, że pracuje na stanowisku montera maszyn budowlanych, mimo że faktycznie pracował jako elektryk samochodowy.

Akta osobowe wnioskodawcy z Przedsiębiorstwa (...) są szczątkowe, zawierają tylko kilka kart i nie można na ich podstawie prześledzić dokładnie zmian stanowisk pracy (koperta k. 22 akt sprawy). Wynika z nich jednak, że wnioskodawca wcześniej, niż od 1 czerwca 1978 r, pracował jako kierowca cysterny. W aktach osobowych jest angaż z 1 czerwca 1978 r, w którym stwierdzono, że „z dniem 1 czerwca 1978 r przyznaję obywatelowi na stanowisku kierowcy cysterny grupę uposażenia VI., tj. 9.00 zł n/godz. wg I tabeli”. Zapis ten wskazuje, że ustalono wnioskodawcy nowe wynagrodzenie na stanowisku, na którym już pracował. Co oznacza, że już wcześniej, a nie tylko przez ostatnie dwa miesiące swojego zatrudnienia u tego pracodawcy, wykonywał pracę kierowcy cysterny. Koreluje to z zeznaniami świadka J. S., który podał, że w tym zakładzie pracował w latach 1973 - 1979, w tym tylko przez trzy lata w pogotowiu technicznym. Jeszcze jak jeździł w pogotowiu technicznym, to widywał wnioskodawcę jeżdżącego cysterną (k. 35v). Zatem mniej więcej pod koniec 1976 r wnioskodawca pracował już jako kierowca cysterny. Pracę tę, w warunkach szczególnych, wykonywał wnioskodawca co najmniej od 31 grudnia 1976 r do 31 lipca 1978 r, czyli przez 1 rok 7 miesięcy 1 dzień. Była to praca kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, a nadto praca kierowcy samochodu specjalistycznego (cysterny do przewozu paliw) oraz praca przy transporcie produktów ropy naftowej. Wnioskodawca i świadkowie szczegółowo podali, na czym polegała praca kierowcy cysterny. Wnioskodawca jeździł samochodem S. (...) o ciężarze 5 ton, wykonywał tylko czynności kierowcy cysterny, przewoził paliwo z głównej bazy paliwowej na różne budowy w okolicach R., K., W.. Paliwo było potrzebne do pracy różnych maszyn na budowach (zeznania świadków - M. L. i J. S. oraz wnioskodawcy (k. 35v – 36, 37).

Nie zostało natomiast udowodnione, że wnioskodawca od następnego dnia po dniu uzyskania prawa jazdy kategorii C, w lutym 1976 r, został przeniesiony na stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, materiał dowodowy zebrany w sprawie powoduje konieczność częściowej zmiany i uzupełnienia ustaleń dotyczących stanu faktycznego. Nie zmienia to faktu, że wyrok Sądu pierwszej instancji, jak i w większej części ustalenia faktyczne, są prawidłowe. Wnioskodawca udowodnił ponad 15 lat pracy wykonywanej w warunkach szczególnych i ma prawo do emerytury.

Z powyższych względów apelacja podlega oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.